

NORA ROBERTS

Het huis op de klif

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1991 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Courting Catherine*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1992 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1991 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *A Man for Amanda*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1992 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1991 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *For the Love of Lilah*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1992 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Marten House/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0498 3

ISBN 978 94 027 5964 8

NUR 302

Eerste druk deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Catherine

Hoofdstuk 1

Bar Harbor

1991

Trenton St. James III was uit zijn humeur. Hij was het soort man dat verwacht dat deuren zich op zijn kloppen openen en dat zijn telefoontjes onmiddellijk worden beantwoord. Wat hij niet verwachtte, en nog minder kon verdragen, was motorpech op een smalle tweebaansweg, zestien kilometer van zijn bestemming. De autotelefoon had hem in ieder geval nog de mogelijkheid geboden de dichtstbijzijnde monteur te bereiken. Chagrijnig was hij even later als passagier in de takelwagen Bar Harbor binnen gereden, begeleid door oorverdovende popmuziek en het valse gezang van zijn redder.

‘Hank, noem me maar Hank,’ had de chauffeur gezegd voor hij een ferme slok uit een fles mineraalwater nam. ‘C.C. maakt het wel voor je in orde. De beste monteur in Maine, dat zal iedereen bevestigen.’

In de gegeven omstandigheden leek het Trent het beste om Hank op zijn woord te geloven. Om zichzelf tijd en moeite te besparen, had hij zich in het dorp laten afzetten. Hank had hem de weg naar de garage uitgelegd en hem een besmeurd visitekaartje overhandigd, dat Trent behoedzaam bij een hoekje had aangepakt.

Hij was eraan gewend iedere situatie te benutten. Terwijl zijn auto onder handen werd genomen, voerde hij een paar telefoongesprekken met zijn kantoor in Boston – waar hij een horde secretaressen en assistenten de stuipen op het lijf joeg. Dat bracht hem in een iets betere stemming.

Later lunchte hij op het terras van een klein restaurant, maar besteedde meer aandacht aan de papieren die hij uit zijn tas had gehaald, dan aan de voortreffelijke kreeftsalade en de geurige lentebries. Voortdurend raadpleegde hij zijn horloge, ondertussen te veel koffie drinkend en af en toe ongeduldig het voorbijstromende verkeer gadeslaand.

De twee dienstdoende serveersters hadden tijd genoeg om hem uitgebreid te bespreken. Het was pas begin april, een paar weken voor het hoogseizoen, zodat het restaurant bepaald niet door klanten werd overspoeld.

Ze waren het erover eens dat deze klant erg aantrekkelijk was, van de top van zijn donkerblonde hoofd tot de punten van zijn glimmend gepoetste Italiaanse schoenen. Ook waren ze gezamenlijk tot de conclusie gekomen dat hij een zakenman was, een belangrijke – te oordelen naar de leren aktentas en zijn elegante grijze pak. Bovendien droeg hij manchetknopen. Van goud.

Terwijl ze de servetjes voor de volgende ploeg oprolden, concludeerden ze dat hij jong was voor zo'n functie, want hij was beslist niet ouder dan dertig. Buitengewoon knap, luidde hun eensgezinde oordeel. Ze schonken hem om beurten verse koffie in, zodat ze hem van dichtbij konden bekijken. Gladde gelaatstrekken, misschien een beetje te glad, maar dat werd ruimschoots goedgemaakt door zijn ogen.

Die waren donker, broeierig en ongeduldig, wat de serveersters deed speculeren dat hij misschien door een vrouw aan de dijk was gezet, hoewel ze zich niet konden voorstellen dat een zinnige vrouw zoiets zou doen.

Helaas schonk Trent hen even veel aandacht als ieder ander die hem tegen betaling een dienst bewees. Dat stelde hen teleur, al maakte de royale fooi die tekortkoming weer wat goed. Het zou hem hebben verbaasd te horen dat de fooi meer had betekend als hij hem vergezeld had laten gaan van een glimlach.

Peinzend deed Trent zijn tas op slot en bereidde hij zich voor op de fikse wandeling naar de garage aan de rand van de stad. Hij was geen koude man en zou zichzelf niet als gereserveerd hebben bestempeld. Als een echte St. James was hij opgegroeid met bedienden, die zich er rustig en efficiënt op hadden toegelegd zijn leven eenvoudiger te maken. Hij betaalde goed, uitstekend zelfs. Dat hij geen openlijke waardering of persoonlijke belangstelling toonde, kwam doordat dat gewoonweg nooit bij hem opkwam.

Op het ogenblik was hij met zijn gedachten bij de koop die hij voor

het einde van de week hoopte te sluiten. Hij kocht oude huizen op en maakte er hotels van, die veel luxe en ontspanning boden. Zijn vader had de vorige zomer een bijzonder landgoed ontdekt, toen hij met zijn vierde vrouw op hun jacht in Frenchman Bay voer. Al sloeg Trenton St. James II op het gebied van vrouwen herhaaldelijk de plank mis, zijn zakeninstinct werkte feilloos.

Bijna onmiddellijk had hij de onderhandelingen geopend over de aankoop van het enorme stenen huis met uitzicht over Frenchman Bay. Zijn begeerte was nog geprikkeld door de tegenzin van de eigenaars om het huis te verkopen, dat als privé-woning niet te onderhouden zou zijn. Zoals verwacht had Trenton senior de zaken naar zijn hand weten te zetten en was de koop zo goed als rond.

Toen had Trent de hele handel in zijn schoot geworpen gekregen, omdat zijn vader weer eens in een gecompliceerde echtscheidingsprocedure was verwickeld. Echtgenote nummer vier had het bijna achttien maanden uitgehouden, bedacht Trent spottend. Dat was twee maanden langer dan echtgenote nummer drie. Hij legde zich neer bij het feit dat nummer vijf waarschijnlijk al om de hoek stond te wachten. De oude man was even verslaafd aan het huwelijk als aan onroerend goed.

Hij was vastbesloten de koop van de Towers af te ronden voordat de inkt op de echtscheidingsakte was opgedroogd. Zodra hij zijn auto uit de garage had gehaald, zou hij het huis van dichtbij gaan bekijken.

Aangezien het seizoen nog niet was begonnen, waren veel winkels nog gesloten. Toch zag hij op zijn wandeling door de stad de mogelijkheden al voor zich. Hij wist dat de straten van Bar Harbor tijdens het hoogseizoen werden overspoeld door toeristen met credit cards en traveller cheques in de aanslag. En toeristen hadden hotels nodig. De statistieken zaten in zijn tas. Met een degelijke planning zou de Towers binnen vijftien maanden een aanzienlijk aandeel in de toeristenindustrie kunnen hebben.

Hij hoefde slechts vier sentimentele vrouwen en hun tante te overreden het geld aan te nemen en hun biezen te pakken.

Weer keek hij op zijn horloge, terwijl hij de hoek omsloeg. Hij had

de monteur precies twee uur gegeven om het mankement, wat het ook mocht zijn, aan zijn wagen te verhelpen. Dat moest genoeg zijn.

Natuurlijk had hij met het vliegtuig van de zaak uit Boston kunnen komen. Het zou praktischer zijn geweest. Hij had echter de voorkeur gegeven aan zijn auto, omdat hij behoefte had gehad aan die paar uur rust en eenzaamheid.

De zaken gingen buitengewoon goed, maar zijn persoonlijke leven ging bergafwaarts.

Wie had kunnen vermoeden dat Marla hem plotseling een ultimatum zou stellen? Een huwelijk of niets. Hij stond er nog steeds versteld van. Ze had vanaf het begin van hun relatie geweten dat een huwelijk uitgesloten was. Hij was namelijk niet van plan in het voetspoor van zijn vader te treden.

Niet dat hij niet dol op haar was – was geweest liever gezegd. Ze was mooi, intelligent en een succesvol modeontwerpster. Bij Marla zat er nooit een haar verkeerd, wat Trent in een vrouw waardeerde. Zoals hij haar – aanvankelijk – praktische houding in hun relatie had gewaardeerd.

Ze had beweerd noch een huwelijk, noch kinderen te ambiëren, noch een eed van onvergankelijke liefde. Trent voelde het als verraad dat ze opeens van gedachten was veranderd en het volle pond had geëist.

Hij had het haar niet kunnen geven.

Nog maar twee weken geleden waren ze uit elkaar gegaan, afstandelijk als vreemden. Ze was inmiddels al verloofd met een professionele golfspeler.

Het stak, maar het overtuigde hem er tevens van dat hij altijd al gelijk had gehad. Vrouwen waren labiele, wispelturige wezens, en het huwelijk stond gelijk aan zelfmoord, zij het zonder bloedvergieten.

Marla had niet eens van hem gehouden. Ze had eenvoudig zekerheid gewild, zoals ze dat zelf had uitgedrukt. Met leedvermaak bedacht hij dat ze gauw genoeg zou ontdekken dat het huwelijk de laatste plaats was waar ze die zou vinden.

Omdat hij wist dat stilstaan bij vergissingen zinloos was, zette hij Marla uit zijn gedachten. Hij zou het een tijdje zonder dames doen, besloot hij.

Even later bleef hij staan voor het witte, betonnen gebouw. Het

bord boven de open garagedeuren vermeldde: 'C.C.'s Automovation.' Daaronder stond, naar Trents mening nogal opzichtig, 'vierentwintig-uurs sleepdienst, alle reparaties, overspuiten, en gratis taxatie.'

Door de deuren hoorde hij rockmuziek. Zuchtend stapte hij naar binnen.

De motorkap van zijn wagen stond open, en een paar vuile laarzen staken onder de auto uit. De monteur tikte de tenen van de laarzen op de maat van de oorverdovende muziek tegen elkaar. Fronsend keek Trent om zich heen. Het rook naar smeerolie en kamperfoelie – een belachelijke combinatie. De ruimte zelf herbergde een ongeorganiseerde, vettige verzameling gereedschap en auto-onderdelen, iets dat een spatbord geweest had kunnen zijn, en een koffiemachine die het brouwsel in zijn binnenste tot zwart slik inkookte.

Aan de muur hing een kennisgeving: 'Cheques worden niet geaccepteerd, zelfs niet van u.'

Andere borden vermeldden de door de garage te verlenen diensten, alsmede hun tarief. Trent veronderstelde dat de prijzen redelijk waren, al had hij geen vergelijkingsmateriaal. Tegen een muur stond een frisdrankautomaat en een automaat met versnaperingen. In een koffieblik lag wisselgeld, van en voor klanten. Een interessant idee, dacht Trent.

'Neemt u me niet kwalijk,' zei hij. De laarzen tikten onverstoorbaar door. 'Neemt u me niet kwalijk,' herhaalde hij luider. Het tempo van de muziek werd sneller, evenals het getik van de laarzen. Ongeduldig stootte hij met zijn schoen tegen een laars.

'Wat is er?' klonk het gesmoord en geïrriteerd van onder de auto.

'Ik zou graag iets vragen over mijn auto.'

'Wacht op je beurt.' Er klonk gekletter van gereedschap en een onderdrukte vloek.

Trents wenkbrauwen schoten omhoog. Die uitdrukking deed zijn ondergeschikten meestal beven. 'Zo te zien ben ik al aan de beurt.'

'Je bent achter deze idioot. Bespaar me yuppies die een auto als deze kopen en dan niet de moeite nemen het verschil te ontdekken tussen een carburateur en een bandelichter. Even geduld, maat, of ga anders met Hank. Hij is ergens in de buurt.'

Hij had het relaas niet verder gevolgd dan 'idiot'. 'Waar is de eigenaar?'
'Die heeft het druk. Hank!' brulde de monteur nu. 'Verdorie. Hank!
Waar ben je in vredesnaam?'

'Dat zou ik niet weten.' Trent beende naar de radio en draaide hem uit. 'Is het te veel gevraagd tevoorschijn te komen en me in te lichten over de toestand van mijn auto?'

'Ja.' Vanuit de gunstige positie onder de wagen bestudeerde C.C. met intense afkeer de Italiaanse instappers. 'Ik heb mijn handen momenteel vol. Je kunt hier beneden komen en de jouwe uitsteken als je zo'n haast hebt, of je kunt naar McDermit in Northeast Harbor rijden.'

'Ik kan moeilijk rijden met jou onder mijn auto,' bromde Trent, hoewel het idee geenszins onaantrekkelijk was.

'Is deze van jou?' C.C. snoof en draaide een paar bouten aan. Tja, het chique accent van de knul paste goed bij zijn chique schoenen. 'Wanneer heb je dit ding voor het laatst laten nakijken? De contactpunten verwisseld, de olie ververst?'

'Ik heb niet -'

'Dat begrijp ik.'

De voldoening in de hese stem deed Trents kaken verstrakken.

'Weet je, je koopt niet alleen een auto, maar iets waarvoor je verantwoordelijk bent. Het jaarsalaris van een heleboel mensen is niet eens zo hoog als de prijs van een dergelijke wagen. Als je hem redelijk verzorgt en onderhoudt, kunnen je kleinkinderen er nog in rijden. Auto's zijn geen wegwerpartikelen. Mensen maken dat ervan omdat ze te lui of te stom zijn om de fundamentele zorg aan ze te besteden. Hij had een half jaar geleden al moeten worden doorgesmeerd.'

Geërgerd trommelde Trent met zijn vingers op de zijkant van zijn aktentas. 'Jongeman, je wordt betaald om mijn auto na te kijken, niet om me de les te lezen over mijn verantwoordelijkheden.' Gewoontegetroouwe keek hij op zijn horloge. 'Ik zou graag willen weten wanneer mijn auto klaar is, want ik heb een paar afspraken.'

'De les is gratis.' C.C. schoof onder de auto vandaan. 'En ik ben je jongeman niet.'

Dat was zonneklaar. Hoewel het gezicht smoezelig was en het don-

kere haar jongensachtig kort, was het in een smerige overall geklede lichaam beslist vrouwelijk.

Trent stond niet vaak met zijn mond vol tanden, maar nu kon hij slechts sprakeloos naar C.C. staren.

Ze stond op en ging voor hem staan, terwijl ze met een Engelse sleutel tegen haar handpalm tikte.

Ondanks de zwarte vegen over haar gezicht zag Trent dat haar huid bleek was in vergelijking met haar zwarte haar. Ze had haar groene ogen tot spleetjes samengeknepen. Haar volle lippen zonder lippenstift waren opeengeklemd in wat onder andere omstandigheden een bijzonder sexy pruilmondje zou zijn geweest. Ze was lang voor een vrouw en als een godin gebouwd. Opeens begreep Trent dat zij naar smeerolie en kamperfoelie rook.

‘Heb je een probleem?’ vroeg ze, zich bewust van zijn blik, die van de hals van haar overall naar de omslagen van de broekspijpen was gegleden, en weer omhoog. Ze was eraan gewend, maar dat hield niet in dat ze het op prijs stelde.

De donkere, hese stem had een volkomen andere uitwerking wanneer een man zich realiseerde dat die aan een vrouw toebehoorde. ‘Jij bent de monteur!’

‘Nee, ik ben de binnenhuisarchitecte.’

Meteen dwaalde Trents blik over de garage met zijn met olie bespatte vloer en volgeladen werktafels. Hij kon zich niet inhouden. ‘Je doet reuze interessant werk.’

Terwijl ze haar ingehouden adem liet ontsnappen, wierp ze de schroef sleutel op een werkbank. ‘Je olie en luchtfilter moesten worden vernieuwd. De carburateur moest worden bijgesteld. Hij moet nog worden doorgesmeerd en de radiator is vuil.’

‘Doet hij het?’

‘Ja.’ C.C. trok een lap uit haar zak en veegde haar handen af. Volgens haar was deze ongeduldige man het type dat meer aandacht aan zijn stropdassen schonk dan aan zijn auto. Schouderophalend stopte ze de lap terug in haar zak. Het was haar zorg niet. ‘Kom mee naar het kantoor, dan kunnen we de rekening vereffenen.’

Ze ging hem voor door de deur achter in de garage, door een smalle gang die naar een met glas afgeschut kantoor leidde. Het kamer-tje stond vol met een rommelig bureau, dikke catalogi, een halfvolle kauwgomautomaat en twee grote draaistoelen. C.C. ging zitten en greep, op de wonderbaarlijke manier waarop slordige mensen dat soms doen, feilloos haar facturen van een stapel op haar volgeladen bureau.

‘Contant of credit card?’ vroeg ze.

‘Credit card.’ Afwezig haalde hij zijn portefeuille te voorschijn. Hij was niet seksistisch, verzekerde Trent zichzelf. Hij had er nauwlettend op toegezien dat vrouwen in zijn bedrijf hetzelfde salaris en dezelfde promotiekansen kregen als de mannelijke werknemers. Het kwam nooit bij hem op zich erom te bekommeren of werknemers mannen of vrouwen waren, zo lang ze efficiënt, loyaal en betrouwbaar waren. Hoe langer hij echter naar deze vrouw keek, des te meer raakte hij ervan overtuigd dat ze aan niemands beeld van een automonteur beantwoordde.

‘Hoe lang werk je hier al?’ Hij stond zelf verbaasd over deze vraag. Persoonlijke vragen lagen immers niet in zijn lijn.

‘Met onderbrekingen vanaf mijn twaalfde.’ Haar donkergroene ogen keken op. ‘Maak je niet bezorgd. Ik weet wat ik doe. Ik lever garantie op al het werk dat in mijn garage wordt gedaan.’

‘Jouw garage?’

‘Mijn garage.’

Ze viste een rekenmachine op en begon met lange, elegant gevormde vingers, die nog steeds smerig waren, het totaal te berekenen.

Hij ergerde haar. Misschien vanwege zijn schoenen, dacht ze. Of zijn stropdas. Die had iets arrogants. ‘Dit is de schade.’ Ze draaide de factuur om en liep de bedragen hardop na.

Geheel in strijd met zijn gewoonte schonk hij er geen aandacht aan. Hoewel hij altijd ieder woord las van elk papier dat zijn bureau passeerde, kon hij haar nu slechts gefascineerd aankijken.

‘Nog vragen?’ Ze keek op en ontmoette zijn blik.

‘Ben jij C.C.?’

‘Dat klopt.’ Ze schraapte haar keel, een beetje nerveus. Belachelijk, hield ze zichzelf voor. Hij had gewone ogen. Misschien een beetje donkerder, een beetje intenser dan ze aanvankelijk had opgemerkt, maar niettemin heel gewoon. Al kon ze geen reden bedenken waarom ze haar blik niet van de zijne kon losmaken, ze bleef hem aanstaren. Als ze aan hersenschimmen leed – wat ze niet deed, verzekerde ze zichzelf – dan had ze gemeend dat de lucht elektrisch geladen was.

‘Je hebt smeerolie op je wang,’ zei hij glimlachend.

De verandering was verbazingwekkend. Van een gereserveerde irritante man veranderde hij in een warme benaderbare persoon. Zijn mond werd zachter, de ongeduldige blik verdween uit zijn ogen. Ze vertoonden nu een onweerstaanbaar gevoel voor humor. Onwillekeurig lachte ze.

‘Dat hoort bij het terrein.’ Misschien was ze een beetje nors geweest, bedacht ze. Ze deed een poging haar houding te corrigeren. ‘Je komt toch uit Boston?’

‘Ja. Hoe weet je dat?’

Nog steeds glimlachend, haalde ze haar schouders op. ‘Dat was niet zo moeilijk. Er komen veel toeristen uit Boston op het eiland. Ik ken het accent. Ben je hier op vakantie?’

‘Voor zaken.’ Trent probeerde zich te herinneren wanneer hij voor het laatst op vakantie was geweest, maar kon het zich niet precies voor de geest halen. Twee jaar geleden, vroeg hij zich af. Drie?

C.C. trok een notitieblok onder een stapel catalogi vandaan en bestudeerde het rooster van de volgende dag. ‘Als je hier een tijdje blijft, kunnen we je auto morgen doorsmeren.’

‘Ik zal eraan denken. Woon je op het eiland?’

‘Ja. Mijn hele leven.’ De stoel kraakte toen ze haar lange benen optrok. ‘Ben je al eerder in Bar Harbor geweest?’

‘Als kind heb ik hier een paar weekends met mijn moeder doorgebracht.’ Eeuwen geleden, dacht hij. ‘Kun je me misschien een paar restaurants of bezienswaardigheden aanbevelen? Voor het geval ik wat vrije tijd heb.’

‘Je mag het park beslist niet missen.’ Nadat ze een vel papier had

opgedolven, begon ze te schrijven. ‘Wat visrestaurants betreft, kun je je hier nergens een buil vallen, en het is nog te vroeg in het seizoen voor horden mensen.’ Ze overhandigde hem het papier, dat hij opvouwde en in zijn borstzak stak.

‘Bedankt. Als je vanavond vrij bent, kun je me misschien helpen bij het keuren van de plaatselijke horeca. We zouden mijn carburateur kunnen bespreken.’

Verward en geveild nam ze de uitgestoken credit card in ontvangst. Ze stond op het punt de uitnodiging te accepteren, toen ze de naam op het pasje las. ‘Trenton St. James III.’

‘Trent,’ zei hij losjes, en hij glimlachte weer.

Het klopte, dacht C.C. Het klopte absoluut. Luxe auto, chic pak, ingebeeld. Ze had het kunnen raden. Ze had het moeten ruiken! Ziedend maakte ze een afdruk van zijn credit card. ‘Teken hier.’

Hij haalde een sierlijke gouden pen uit zijn zak en tekende, terwijl ze opstond en zijn sleutels van een haak nam. Op het moment waarop ze door de lucht kwamen zeilen, keek hij toevallig op, zodat hij ze nog net kon vangen, voor ze zijn gezicht raakten. Woedend keek hij haar aan. ‘Een eenvoudige weigering was voldoende geweest.’

‘Mannen als jij begrijpen een eenvoudige weigering niet. Als ik had geweten wie je was, had ik gaten in je uitlaat geboord.’

Langzaam liet Trent de sleutels in zijn zak glijden. Hij was berucht om zijn ijzige woede. Dan bevroren zijn ogen en verstrakte zijn mond. Zoals nu. ‘Zou je je misschien nader willen verklaren?’

Meteen beende ze op hem af, tot ze pal voor hem stond. ‘Ik ben Catherine Colleen Calhoun. En ik wil dat je met je hebzuchtige handen van mijn huis afblijft.’

Het duurde even totdat het tot hem doordrong. Catherine Calhoun, een van de vier zusters die de Towers bezaten – en een die kennelijk bijzonder tegen de verkoop gekant was. Aangezien hij hen alle vier gunstig moest stemmen, kon hij beter hier beginnen, en wel meteen.

‘Aangenaam, Miss Calhoun.’

‘Niet voor mij.’ Ze scheurde zijn kopie van de kwitantie. ‘Stap in je vette BMW en rij terug naar Boston.’

Zonder zijn blik van haar af te nemen, vouwde Trent het papier op en stak hij het in zijn zak. 'Je bent niet de enige belanghebbende partij.'

'Ik sta niet toe dat je mijn huis verbouwt tot een van die glanzende hotels voor verwende dames en zogenaamde Italiaanse graven.'

Hij moest bijna glimlachen. 'Heb je wel eens in een van de St. James hotels gelogeerd?'

'Dat hoeft niet, ik weet hoe ze zijn. Een marmeren hal, glazen liften, zes meter lange kroonluchters en spuitende fonteinen alom.'

'Heb je iets tegen fonteinen?'

'Ik wil er geen in mijn woonkamer. Waarom zet je niet een paar weduwen en wezen op straat en laat je ons niet met rust?'

'Ik heb helaas voor deze week geen uitzetting op stapel staan.' Hij legde haar met opgeheven hand het zwijgen op. 'Miss Calhoun, ik ben hier gekomen op verzoek van jullie tussenpersoon. Wat je persoonlijke gevoelens ook mogen zijn, er zijn nog drie eigenaren van de Towers. Ik ben niet van plan te vertrekken voor ik met hen heb gesproken.'

'Je kunt praten tot je een ons weegt, maar... Welke tussenpersoon?'

'Mrs. Cordelia Calhoun McPike.'

C.C. verschoot van kleur, maar gaf de strijd niet op. 'Ik geloof je niet.'

Zonder te spreken, zette Trent zijn tas op de stapel papier op haar bureau en maakte hem open. Uit een van zijn ordelijke dossiers haalde hij een brief, geschreven op zwaar, ivoorkleurig papier.

C.C.'s zelfvertrouwen daalde. Ze rukte de brief uit zijn handen en las.

Geachte Mr. St. James,

De dames Calhoun hebben uw bod op de Towers in overweging genomen. Aangezien dit een gecompliceerde situatie is, lijkt het ons in ieders belang het beste de voorwaarden persoonlijk te bespreken.

Als hun vertegenwoordigster zou ik u graag voor een kort verblijf op de Towers uitnodigen. Naar mijn mening zullen beide partijen baat vinden bij deze meer persoonlijke benadering. Ik ben ervan overtuigd dat u het ermee eens zult zijn dat een nade-

re, informelere beschouwing van het landgoed u tot voordeel zal strekken.

Aarzelt u niet contact met me op te nemen op de Towers, indien u op mijn voorstel wilt ingaan.

Hoogachtend, Cordelia Calhoun McPike

Knarsetandend las C.C. de brief twee keer door. Als Trent hem niet uit haar hand had gepakt en weer in zijn dossier had opgeborgen, had ze hem tot een prop verkreukeld.

‘Ik meen te constateren dat je niet van deze afspraak op de hoogte bent.’

‘Niet op de hoogte? Dat heb je goed geraden. Die bemoeizieke oude... O, tante Coco, ik ga je vermoorden.’

‘Ik neem aan dat Mrs. McPike en tante Coco een en dezelfde persoon zijn.’

‘Dat is af en toe moeilijk te zeggen.’ Ze draaide zich om. ‘Maar hoe dan ook, ze zijn allebei ten dode opgeschreven.’

‘Ik zal de gewelddadigheden tussen de familieleden uit de weg gaan, als het je hetzelfde blijft.’

C.C. stopte haar handen in de zakken van haar overall en keek hem woedend aan. ‘Als je nog steeds van plan bent op de Towers te komen logeren, zul je er tot je nek in zitten.’

Hij knikte berustend. ‘Dan moet ik het er maar op wagen.’